

Bohoslužby v Zábřeze 16.dubna 2017

Mt 28, 1-15

Milé sestry, milí bratři, co všechno vlastně můžeme říct o Ježíši z Nazareta? Jak ho můžeme představit našemu světu? Na co položit ten správný důraz? Když přemýšlíme o Ježíši, vidíme i náš svět a ptáme se, jakého Ježíše potřebuje? Potřebuje Ježíše mluvícího o lásce, o naději, Ježíše, který sytí zástupy, myslí na ty nejpotřebnější. Potřebuje Ježíše, který uzdravuje, který ukazuje milosrdenství místo zákonictví. Potřebuje určitě Ježíše, který učí o životě a vede k poznání sebe sama. Potřebuje takového Ježíše, který přináší vše, co nám chybí. A tak je jistě dobré, když můžeme mluvit o Ježíši, který je ten úžasný učitel, lékař, psycholog. Ale co Ježíš, který je Vzkříšený Pán? Potřebuje svět takového Ježíše? Máme o takovém mluvit? A jakým způsobem? Co znamená zvěstovat toho, který byl vzkříšen z mrtvých?

Zvěst o vzkříšení začíná jednoho posobotního jitra. V tomto jitru se z noční temnoty pomalu vynořuje zapečetěný hrob, stráž a také dvě ženy. Jsou to dvě skupiny, které se u hrobu setkávají. Každá z nich svůj výskyt na tomto místě bere trochu jinak. Pro stráž je to poněkud nesrozumitelná povinnost. Držet stráž u hrobu? Proč? K čemu je to dobré? V hrobě leží Ježíš a ti, kdo ho zabili, mají strach. Bojí se, že dojde k něčemu mimořádnému. Nejspíš se učedníci pokusí tělo ukrást. Zatím to nezkusili. Místo učedníků přicházejí jen dvě ženy. Mají v srdci smutek. Nejdou tělo ukrást. Hledají útěchu. Přicházejí k hrobu, aby daly průchod svému smutku, aby hledali cestu, jak se vyrovnat s tak nečekanou ztrátou. Jistě to není nic, co by ohrožovalo stráž, co by mělo nějak narušit zájmy velekněží či dokonce římské říše. Smutek je přeci přirozená reakce, když člověk ztratí někoho velice drahého.

Pomalou se rozednívající scénu náhle osvětlí jako blesk přílet anděla a ohluší zemětřesení. Stráž utíká strachy, protože něco takového nečekaly. To se nedá srovnat s pokusem učedníků o otevření hrobu. Pro mrtvého si přišel někdo zcela jiný a oni u toho tak nějak raději být nechťejí. Kdesi v podvědomí se tato scéna spojuje s Božím hněvem a tam, kde dopadá Boží hněv je lepší raději nebýt. Jenže hluk světlo a anděl, to nemusí být jen projev Božího hněvu. Proto ženy neutíkají, i když se také bojí. Hlas anděla je ale uklidňuje. Jako kdysi uklidnil pastýře u Betléma. I tam zaznělo andělské, neboj se, protože toto zjevení nenese Boží hněv, ale

zvěstuje dobrou zprávu. Zprávu, která přináší slovo o novém životě. Ježíš zde není, byl vzkříšen. Odvalený kámen ženám dává možnost se přesvědčit, že hrob je prázdný. Tam, kde ležel, tam není nic. Asi tomu moc nerozumějí, ale to nevadí. Zde nezáleží na tom, jak se to stalo. Zde je důležité, že hrob je prázdný. Ježíš z něj vstal. Nebyl nikam odnesen, ale prostě byl vzkříšen.

V tom posobotním jitra se tak do města vracejí dvě skupiny, které se potkaly u Ježíšova hrobu a stali se svědky čehosi nezvyklého. Ženy běží k učedníkům, aby jim pověděly tu radostnou novinu. Ježíš vstal z mrtvých a jde do Galileje, aby se tam setkal se svými učedníky. Smutek nad ztrátou milovaného mistra tak může vystřídat radost z naděje nového setkání. Ženy se dokonce se vzkříšeným Pánem už setkali. Mluvil s nimi, dotýkali se ho. Není pochyb, že je skutečně živý. Žádný klam, žádné mámení, ale skutečné vzkříšení. Ženy tak přicházejí jako poslové dobré zprávy, zvěstovatelky naděje.

Vojáci pospíchají k velekněžím. Neviděli toho tolik, co ty ženy, ale zdá se, že jim to stačilo k tomu, aby pochopili, že křížovat toho Ježíše z Nazareta nebyl moc dobrý nápad. Stačí jim to k poznání, že se děje něco, co přesahuje jejich zkušenost i chápání. Co viděli je beze sporu zjevení Boží moci. Jejich zvěst ale nenese zprávu, ze které příjemci mají radost. Naopak, přináší znepokojení. Sami vojáci tak vidí, jak se mění situace. Velekněží je poslali hlídat k hrobu, aby učedníci krádeží Ježíšova těla ostatní neklamali. To se jeví jako krok, který má hájit pravdu. Ale teď jim velekněží přikazují lhát. O co jim tedy jde? Ten, kdo se staví na stranu obhájců pravdy přeci nemůže začít lhát. Tomu i římský voják dobře rozumí. Ale je voják a tak i přesto, že rozumí, plní hlavně rozkaz.

Na těchto dvou svědcích událostí u Ježíšova hrobu si můžeme uvědomit, jak rozdílně je možné vzkříšení Ježíšovo vnímat. U těch vojáků a pak i velekněží vede k dost zvláštnímu jednání. Je zde přítomen strach, nejistota, jednání proti vlastnímu přesvědčení. Zdá se to být dost nepochopitelné. Přeci by měli mít radost, že se ukázalo, jak se věci mají. Místo toho kují plány, jak tuto zvěst zastavit. Snad je to v domněnání, že když umlčí zvěst o vzkříšení, nebudou se s ní muset sami vyrovnávat. Nebudou muset hledat odpověď na otázku, proč Ježíšovými slovy nevěřili, když se ukázalo, že jsou pravdivá. Takto prostě jedná lidská moc. Nejen že dává střežit hrob, ale pak dává vyhlásit, že žádné vzkříšení není. Raději vezme naději tisícům, než aby sama v pokoře uznala svůj omyl. Možná si řekneme, že je to podivínské, krátkozraké. Ale pak nám možná dojde, že tak to v našem světě funguje. Konfrontace s pravdou často nekončí pokorným přiznáním své chyby, ale spíše ukázkou moci, projevem toho, že pokud sám pravdu nemám, umlčím raději toho, kdo ji má. Právě do této skutečnosti ale přichází vzkříšení jako hlas naděje, příslib jiné možnosti, jak se v setkání s pravdou zachovat.

Prázdný hrob je Boží odpověď na golgotský kříž. Tak tomu mohli porozumět učedníci a mohli se z toho radovat. I když také to nemuselo být jednoduché. Golgota ukázala to horší z nás. Ukázala, že umíme být slabí, ukázala, že někdy jsou naše slova sice krásná a bojovná, ale naše ruce a nohy jakoby o těchto slovech nic nevěděly. Když se má ukázat naše odvaha v praxi, přijde jen zklamání. Tak jako u Petra, který sám na sobě poznal, že není takový kabrňák, jak si ještě před zatčením Ježíše myslel. Je tomu tedy tak, Golgota ukazuje, že je v nás mnoho problematického, nedobrého. Jenže pak přichází to posobotní jitro a svědectví o vzkříšení. Tu se ukazuje všechno ve zcela jiném světle. Ježíš vstává k novému životu. Učedníky volá do Galileje, kde začalo jejich následování. Vše se vrací. Najednou je vidět, že ta Golgota měla svůj smysl. Když ukázala to horší v nás, nebylo to proto, abychom se nad sebou začali děsit. Bylo to proto, abychom si uvědomili, od čeho nás chce Bůh osvobodit. Tak jako anděl odvalil kámen od prázdného hromu, je odvalen kámen hříchu z našeho nitra. Už nás nesvírá, nedrží v temnotě, kde má své panství smrt. Prázdný hrob i nám otevírá cestu k životu. Proto je vzkříšení Ježíšovo radostnou zprávou.

Když tedy máme mluvit o Ježíši, je to právě svědectví o jeho vzkříšení, co lidé potřebují slyšet. Ono z těch všech možností, jak Ježíše představit, je to asi ta nejbližnější. Ale sděluje to nejpodstatnější. Uvěřit tomu, že Ježíš byl skutečně vzkříšen není jednoduché. Zde narážíme na hranice svých možností. Jde však na prvním místě o víru. Vzkříšení před nás není postaveno jako skutečnost, kterou musíme přijmout pod tíhou důkazů. Je před námi jako pozvání k víře, událost, které smíme uvěřit, protože zapadá do toho, co jsme poznali o Bohu. Vzkříšení se tak stává svědectvím Boží milosti, která nemá žádné překážky. Jestliže Bůh na takovou potupu jako je kříž reaguje novým životem, smíme i my věřit, že naše viny, hříchy a různá selhání přikryje totéž milosrdenství. A to je ta zvěst, která nás může posilovat, ze které se smíme radovat. Bůh vzkřísil Ježíše z mrtvých. Neučinil tak proto, aby dokázal, že mu nesaháme ani po kotníky, aby ukázal, jak mocný oproti nám je. Vzkřísil ho, aby nás pozval k víře, aby nám zvěstoval možnost spoléhat v životě právě na jeho dobrotu, jeho milosrdenství.

Ježíš vstal z mrtvých. Do srdce každého z nás tak může dopadat radost z Božího díla, které není omezeno našimi myšlenkami a schopnostmi. Je to dobrá zpráva pro každého člověka. Každý potřebuje slyšet, že Bůh má východisko, má řešení i tam, kde my už nic vidět nedokážeme. Tam, kde my končíme, kde vidíme konec, on přináší nový počátek. To je potřebné zvěstovat, ale také sami sobě stále připomínat. Kolik sami věcí vzdáváme, kolikrát se trápíme, protože nevidíme žádné řešení. Kolikrát končíme smutkem kříže? Vzkříšení Páně není jen hezký příběh, námět k debatě mezi teology. Je to skutečnost, která ovlivňuje náš každodenní život právě v tom, jak dalece dáváme prostor své důvěře Bohu. Radostná zvěst vzkříšení se tak může podepsat na našich vztazích, našich každodenních zápasech i starostech. Nevyřeší je, neudělá zde práci za nás. Ale vždy nám připomene, stále můžeme očekávat Boží pomoc, Boží zásah. Vzkříšení Páně, je svědectvím, že se nemáme vzdávat, nemáme podléhat pesimismu, ale smíme mít naději, smíme doufat. Kristus byl vzkříšen a zlomil pouta moci, která nás svazovala, která nás omezovala jen tím, co sami zvládneme a dokážeme. Zlomil pouta moci, která bránila, abychom se o pomoc obraceli vzhůru. Ježíš vstal z mrtvých,

proto se nebojme jít za ním, byť je to někdy i pro nás cesta kříže.

Pane Ježíši, přinesl jsi nám nový život. Smíme vidět Boží lásku smíme vidět, že vše máš ve své ruce. A touto rukou nás provázíš. Dej nám odvahu tě následovat a důvěřovat i tehdy, když nás obklopuje jen bolest a prázdnota, když ztrácíme naději v to, že dojdeme do cíle. Odvalil jsi kámen a otevřel nám cestu od smrti ke tvému životu.

Amen.

p { margin-bottom: 0.25cm; line-height: 120%; }